

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 69/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKČNÉ ČERNOBIELO], proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 28Ek/771/2023 z 26. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnému súdu bola 8. novembra 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví. Navrhuje, aby bolo napadnuté uznesenie zrušené, vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a aby mu bolo priznané finančné zadost'učinenie 5 000 eur. Žiada aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi sa vedie exekúcia v prospech Inšpektorátu práce Nitra o vymoženie 3 000 eur s príslušenstvom. Okresný súd uznesením sp. zn. 28Ek/771/2023 z 25. októbra 2023 vydaným vyšším súdnym úradníkom na návrh sťažovateľa exekúciu zastavil. Sťažovateľ navrhol zastavenie exekúcie z dôvodu, že pri doručovaní rozhodnutia Národného inšpektorátu práce o jeho odvolaní proti rozhodnutiu Inšpektorátu práce Nitra nebolo zachované opakované doručenie podľa § 24 Správneho poriadku, a teda právne účinky fikcie doručenia v danom prípade nenastali. Predmetné rozhodnutie tak nie je právoplatné ani

vykonateľné, teda nie je exekučným titulom. Proti uvedenému uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom podal oprávnený sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že zmenil I. výrok uznesenia z 25. októbra 2023 a návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol.

3. Okresný súd v napadnutom uznesení uvádza, že k nesprávnosti záverov svojho uznesenia vyšší súdny úradník dospel z dôvodu jeho právneho omylu pri aplikácii právneho predpisu na daný prípad. Vo veci, v ktorej voči sťažovateľovi ako povinnému bol vydaný exekučný titul, sa s povinným konalo ako s fyzickou osobou – podnikateľom, a teda Národný inšpektorát práce správne pri doručovaní exekučného titulu aplikoval postup podľa § 25 ods. 3 Správneho poriadku ako *lex specialis* pred jednotlivými ustanoveniami § 24 Správneho poriadku (ako *lex generalis*) vrátane jeho odseku 2. Správny orgán v danej veci podľa súdu postupoval správne, ak nepristúpil k opakovanému doručovaniu svojho rozhodnutia a doručenie vyznačil len na základe právnej fikcie v zmysle § 25 ods. 3 Správneho poriadku. Za tejto procesnej situácie teda exekučný titul spĺňa požiadavky formálnej vykonateľnosti a je riadnym a spôsobilým podkladom pre vedenie predmetnej exekúcie.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia, keďže sa súd nezaoberal jeho argumentom, že poštový podnik doručoval úradnú zásielku Národného inšpektorátu práce na meno osoby [REDACTED] (nie na jeho meno ako fyzickej osoby – podnikateľa), teda malo byť vykonané opakované doručovanie podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

6. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

7. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

8. Po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel ústavný súd k záveru, že argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia zrozumiteľne vyplýva, v čom bolo jadro sporu medzi oprávneným a povinným, súd sa zaoberal vzťahom dotknutých ustanovení Správneho poriadku (§ 25 ods. 3 ako

lex specialis k jednotlivým ustanoveniam § 24 ako *lex generalis*). Zároveň zrozumiteľne uviedol, že vo veci, v ktorej bol voči sťažovateľovi vydaný exekučný titul, sa s ním konalo ako s fyzickou osobou – podnikateľom. Týmto sa sťažovateľ dozvedel, prečo bolo potrebné aplikovať § 25 ods. 3 Správneho poriadku, a nie § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Okrem toho z vyjadrenia sťažovateľa ako povinného (uvádzaného v napadnutom uznesení) k sťažnosti oprávneného podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nevyplýva, že by bol sťažovateľ robil spornou skutočnosť, že sa proti nemu konalo ako voči podnikateľovi. Súd preto v napadnutom uznesení nemal dôvod rozsiahlo odôvodňovať svoj záver, že adresátom exekučného titulu bola fyzická osoba – podnikateľ.

9. Vo výsledku ústavný súd nezistil, že by súdna ochrana poskytnutá okresným súdom sťažovateľovi vykazovala nedostatky dosahujúce intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

10. Z ústavnoprávneho hľadiska niet v tomto prípade žiadneho dôvodu na spochybňovanie alebo prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením a obsahom označených práv neexistuje taká súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

11. Odmietnutie ústavnej sťažnosti vedie ústavný súd k záveru, že v danom prípade ide zo strany sťažovateľa o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pretože nebol splnený jeden zo zákonných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel bez toho, aby pokračoval v procese skúmania jeho osobných, majetkových a zárobkových pomerov na účel rozhodovania o jeho žiadosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu